

Cesta

10
2013

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 12 Kč

Modlitba	3
Proč se říká, že... ..	4
Kdo je kdo?	5
Pár kapek humoru	6
Víš to?	7
Bratr Jan Paleček	8
Doma	10
O Remíkovi	11
Dej jí bon-bon!	12
Písnička - Ať jsou naplněna	14
Výtvarná soutěž	14
Soutěž o tři knihy	15
Vaše obrázky	16

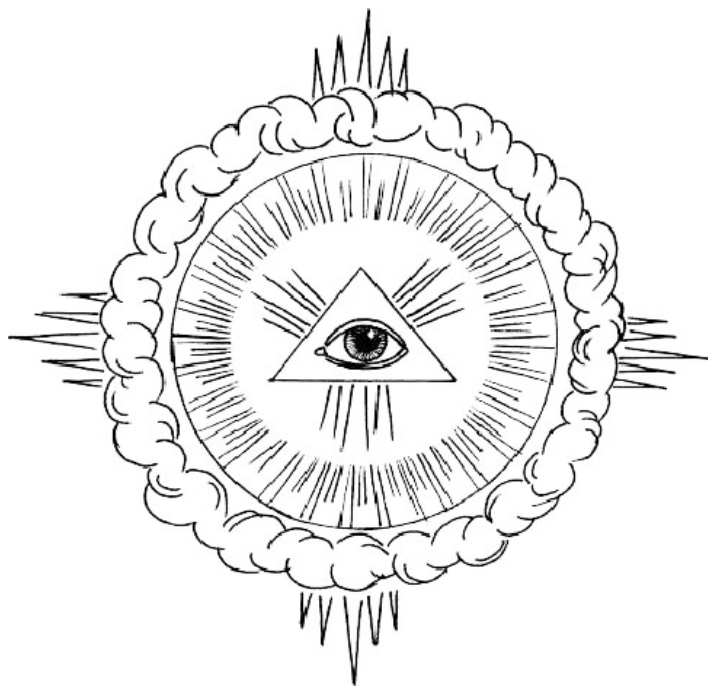
Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 102
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Úřad Ústřední rady CČSH, Praha.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Ve Žlábku 1800/77 - Hala A7
 Praha 9 - Horní Počernice, tel.: 234 092 811
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, prostřednictvím redakce.
 Ilustrace: Archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

*Tvoje oko, Bože, vidí
z nebe do srdcí všech lidí,
můžeš proto naše činy
posoudit líp než kdo jiný.
Amen.*

(Žalm 33,13-15)

Zdeněk Svoboda

18. Je krutý jako Herodes

Znáte ten povánoční příběh o klanění mudrců – „tří králů“, kteří putovali z dalekého východu, aby přinesli dary nově narozenému králi? V Bibli jej najdeme ve 2. kapitole Matoušova evangelia. Tehdejší judský král Herodes si mudrce zavolal a žádal je, aby mu prozradili, kde ten nově narozený král je. Prohlásil, že se mu chce také poklonit. Ve skutečnosti jej však chtěl odstranit, protože se bál, že přijde o trůn.

Mudrci ovšem ve snu dostali pokyn, aby Herodovi nic neprozrazovali, takže se domů vraceli jinou cestou než přes Jeruzalém.

Když to Herodes zjistil, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let. Josef s Marií a malým Ježíšem byli naštěstí včas varováni (také ve snu) a uprchli do Egypta, kde se skrývali až do Herodovy smrti. Králův krutý čin si připomínáme 28. prosince, kdy v kalendáři najdeme svátek Mláďátek – Povraždění betlémských dětí.

Ve starých kostelech a chrámech můžete narazit na obrazy, které tuto událost znázorňují. A Herodovo jméno se vžilo také jako přirovnání pro člověka, který je zlý a krutý, především k dětem (někdy se ovšem používá značně nadneseně i v případech, kdy nám jen dospělí nechtějí vyhovět ve všech našich přáních).

Co si z Herodova příběhu můžeme odnést jako poučení? Když se člověk řídí jen vlastní vůlí a rozumem, nekončívá to dobře. Herodes neměl ani ponětí o tom, že Ježíšovo království není z tohoto světa. O všem chtěl rozhodovat sám. My se raději snažme řídit Boží vůlí.

Jana Krajčříková

Poznáte ze stručné nápovědy, jak se jmenují následující biblické postavy? Pomoci vám může jednak to, že všechna jejich jména začínají na písmeno B, jednak odkaz na místo v Bibli, kde se o nich píše. Svůj úsudek si můžete zkontrolovat na str. 13.

1. Slepý žebrák, kterého Ježíš uzdravil. (Mk 10,46-52)
2. Manželka vojáka Urijáše, do které se zamiloval král David. (2 S 11. kapitola)
3. Nejmladší Jákobův syn. Jeho matkou je Ráchel. (Gn 35,24)
4. Muž, který se oženil s Rút. (Rt 2,1)
5. Královna, manželka krále Agrippy, který vyslychal apoštola Pavla. (Sk 25,13)
6. Kníže démonů. Farizeové obviňovali Ježíše, že v jeho jménu vyhání zlé duchy. (Mt 12,22-29)
7. Jeden z dvanácti učedníků. (Mt 10,3)
8. Pavlův průvodce na misijní cestě do Antiochie. (Sk 13. kapitola)

Spiknutí

„Ty jdeš dnes nějak pozdě ze školy,“ diví se matka. „Co se stalo?“ – „Ale – spiknutí pana učitele a mých spolužáků. Po vyučování mě neprobudili a odešli.“

Správně

„Která tři slova užívají žáci nejčastěji?“ ptá se učitel. – „To já nevím,“ zní Františkova odpověď.“ – „Správně jsi odpověděl,“ chválí ho učitel.

To není nutné

„Poslyš, Petříku, ty jsi neuvěřitelně špinavý. Copak tě tvá maminka nemyje?“ ptá se paní učitelka. – „Ne, to není nutné. Ona mě lehce pozná po hlase,“ říká Petřík.

Je to spravedlivé?

„Je to spravedlivé, že jste dal mému synovi Vilíkovi pětku z počtů?“ stěžuje si otec učiteli. – „Ne, to určitě ne,“ odpovídá učitel, „ale horší známka než pětka bohužel neexistuje.“

Prosba

Učitel říká Richardovi: „Dnes odpoledne zajdu osobně za tvou maminkou a poděkuji jí za těch deset krásných jablek, která jsi mně přinesl.“ – Chlapec zčervená a koftá: „Mohl byste, pane učiteli, poděkovat, prosím, za patnáct jablek?“

Rodokmen

Pan farář se ptá žáků, zdali někdo něco ví o rodokmenu Ježíše Krista. Nikdo se nehlásí. Až po chvíli vstane Janička a řekne: „To bude asi ten kmen, pod kterým se Ježíš setkával s učedníky.“

Z knihy R. Abelna a G. Gessnera „Tu učitel žasne a farář se diví“
přeložil Zdeněk Svoboda

Da staunt der Lehrer und der Pharrer wundert sich
©St. Benno-Verlag Leipzig, www.st-benno.de, ISBN 978-3-7462-2938-6

1. Za kolik dnů stvořil podle Bible Bůh nebe a zemi a všechno, co je na nich? (Čti 1. knihu Mojžíšovu, kapitolu 1.)

2. Kolik přikázání dal Hospodin lidem? (Čti 2. knihu Mojžíšovu, kapitolu 20.)

3. Kolik učedníků měl Ježíš? (Čti Matoušovo evangelium, kapitolu 10.)

4. Kolik dnů byl Ježíš pokoušen na poušti? (Čti Matoušovo evangelium, kapitolu 4.)

5. Kolik ryb bylo v síti při zázračném rybolovu? (Čti Janovo evangelium, kapitolu 21.)

6. Kolik mužů bylo ukřižováno spolu s Ježíšem? (Čti Markovo evangelium, kapitolu 15.)

Těžký úkol

Víte, co znamenají tato čtyři podobná slova?

1. Silnice je...
2. Sítnice je...
3. Sliznice je...
4. Sinice je...

Správné odpovědi si můžete zkontrolovat na str. 13.

13. Paleček napomenul krále pro pýchu

Král Jiří nebydlel na hradě pražském, vysoko nad městem a daleko od lidí. Bydlel ve „dvoře králově“, pěkném domě, zbudovaném za krále Václava IV. v městě. Ten dvůr králův měl prostranné nádvoří a velikou zahradu a ležel při hradbách městských, tam, kudy Pražané branou vycházeli, když chtěli k hoře Žižkově, k Českému Brodu, Kutné Hoře a dál na Moravu.

Když jednou Paleček mimo zahradu královskou se domů vracel, spatřil zástup dětí, kterak se tiskly k vratům a mřížím a pohlížely do královské zahrady. Oči jim hořely žádostí a touhou.

Byl krásný den jarní a slunce vesele zářilo. Princové a princezny byli v zahradě a bavili se tam hrami.

Měli také dva koníky poníky, kteří byli tak drobní jako hříbátka. Byli krotcí a mírní a děti královské se jimi obveselovaly. Princové sedali na koníky a tryskem se předháněli po trávníku. A kdo dříve přijel k cíli, výskal a posmíval se druhému. Nebo zapřahali koníky do kočárku a klusem vozili princezny po cestičkách pískem posypaných. Když pak na zatáčkách kočárek se nahýbal a princezny se lekaly, že se kočárek převrátí, princové se jim smáli. A jiné kousky a švandy prováděli.

Ty městské děti před vraty nikdy takových malých koníků poníků

posud neviděly. Záviděly dětem královským, že se s nimi nemohou proháněti, podlízati pod ně nebo dáti se od nich přeskakovati. Palečkovi se zželelo dětí. Vešel branou do zámku, zámek do zahrady, otevřel dětem

vrata zahrady a řekl princům a princeznám: „Dovolte i těmto si zahrátí!“

Princové nechali koníků poníků a odešli. Některé z dětí městských byly ošumělé a měly šaty vetché. Proto si s nimi princové ani princezny nechtěli hrát společně. A stěžovali si u otce krále.

Král Jiří řekl potom Palečkovi: „Bratře Palečku, nevod' děti městských do zahrady mé, neboť se nehodí, aby královské děti si hrály se ševcovskými a krejčovskými.“

„A proč by se nehodilo, bratře králi?“ ptal se Paleček.

Král řekl: „Protože mé děti jsou rodu královského a jiným způsobům se mají učit.“

Odpověděl bratr Paleček: „Bratře králi, všechny děti jsou rodu královského. Zdali nevíš, že první kníže Přemysl od pluhu přišel, a přece založil rod královský? A ty sám, bratře králi, zdali jsi nepřišel z Poděbrad? Tam jsi sobě hrával s dětmi šafářů a služebníků otce svého, a nyní přece korunu nosíš. Nikdo z nás neví, nevrátí-li se synové tvoji na Poděbrady a nebude-li nosit korunu některé z dětí, které jsem do zahrady vpustil.“

Takové řeči krále mrzivaly.

14. Paleček stále pečoval o nuzáky

Král Jiří přece měl Palečka radši a radši. Odpustil mu i to, když Paleček ho takto napomínal, aby nebyl pyšný, ani dětí svých aby nad jiné nepovyšoval. Dával bratru Palečkovi ochotně peníze do měšečku pro chudé a dával mu i mnoho šatstva nového a dobrého. Toho Paleček do roka mnoho spotřeboval. Jak viděl člověka nuzného bez sukně nebo bez kabátu, hned dal mu svoji sukni a přišed ke králi říkal: „Bratře králi, dej mi sukni, neboť jsem svou dal Pánubohu.“

Král mu říkal: „I kde jsi potkal Pánaboha, žes mu sukni dal?“

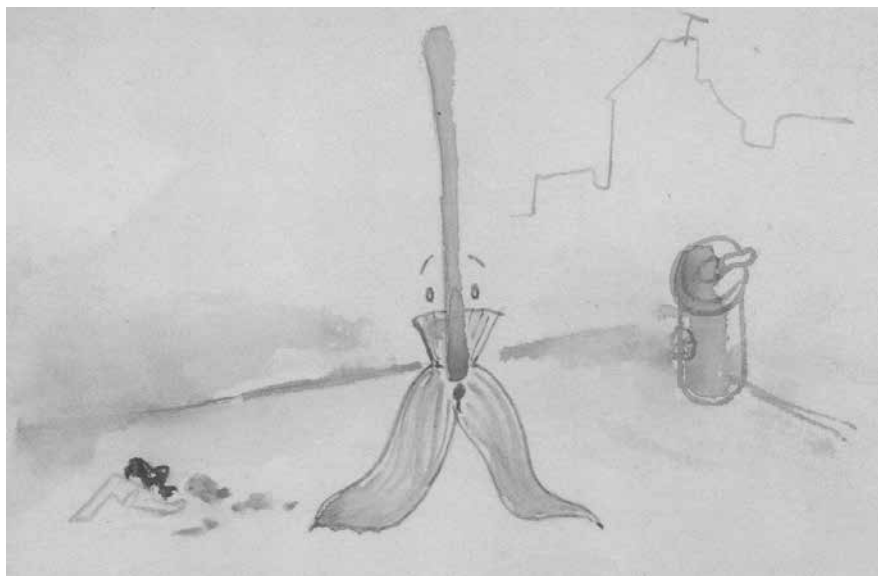
Odpověděl Paleček: „I zdali nevíš z Písma svatého: Co jste mému nejmenšímu učinili, mně jste učinili?“

Jan Herben
(Bratr Jan Paleček)

Mella

Proušenými vousy
po podlaze brousí,
bojí se jí všechna smítka,
každý prach a každá nitka.
Mella poradí si krátce,
hned má smetl na hromádce,
pak si utře vousy s proutkú,
postaví se pěkně v koutku.

Verše Zdeněk Svoboda
Písmo a ilustrace Lumír Čmerda

*Remík pyšný je jak páv,
když mě tahá za rukáv.
Povídám mu: „Packu dolů!
Zase zlobíš, Remy, Olu?“
Nebo náhle začne štěkat
a já se ho musím lekat.*

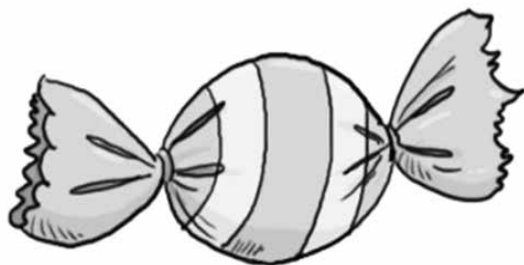
*Ale když jdem spolu ven,
tu je jako proměněn.
Běhá, skáče, nosí míč
a je štěstím celý pryč.
Naše milá vesnice
chválí ho pak velice.*

Olga Čmelíková

Příběh se udál nedávno na Nové Guinei, dosud ne zcela prozkoumaném ostrově, pokrytém většinou tropickými lesy s horami přesahujícími výšku 4.000 m. Rok ženatý mladý muž jménem Pavel Edidamo, žijící v přístavu Port Moresby,

se rozhodl chodit do kurzu pro učitele, jehož absolventi měli odjet do málo známých vnitrozemských oblastí jako průkopníci snah o výchovu tamějších obyvatel a skoncování válek mezi vesnicemi.

Po skončení kurzu se losovalo, kam kdo pojedje. Pavel si vytáhl lístek s názvem místa, obydleného kmenem Kukuů, jež předcházela pověst lidožroutů. Dosud je nikdo neviděl. Výměnný obchod s nimi se konal po staletí tak, že papuánský obchodník položil na určité místo zboží a za několik dnů se vrátil, aby si odnesl protihodnotu. Za tu dobu byl zabit otráveným šípem jen jeden obchodník, který se pokusil schovat do křoví, aby si prohlédl tajemné Kuku.

Pavel Edidamo odejel přes misionářskou stanici Avande (tj. vpřed) i se svou ženou a postavili si obydlí přímo na hraničním území. Založili zahradu, za kterou se rozkládal prales, kde končila civilizace a odkud byli tajně sledováni příslušníky Kukuů. Oba pracovali i na zahradě v běžných evropských šatech. Tři horalé z kmene Čimbu jim přicházeli pomáhat.

Jedné noci jim kdosi vytrhal sladké brambory kau-kau. Krádeže se opakovaly, aniž bylo slyšet sebemenší šustot. Pavel se rozhodl hlídkovat o nocích s připravenou svítilnou. Vyděšení Čimbuové radili vzít ještě aspoň nůž, ale to Pavel odmítl.

Při jedné noční hlídce uslyšel Pavel tichý šelest. Rozsvítil a záře padla na nahého starce. Ten byl tak vyděšen náhlým světlem, že se dal do pláče. Z obydlí vyběhla Pavlova žena a Čimbuové, kteří teď dostali odvahu.

Stařec, dovedený dovnitř a poněkud uklidněný přátelským chová-

ním, pozřel opékané brambory a poté se odvážil okusit bombón. Manželé přitom opakovali: „Bon-bón!“ Zajatec jej vychutnal a natáhl ruku pro další. Posléze byl propuštěn do temna lesů.

Nazítří ráno vběhl do obydlí jeden z Čimbuů: „Přišli Kukuové!“ Venku se tísnilo několik desítek bojovníků s nočním hostem v čele, natahovali k Pavlovi ruce a křičeli: „Bon-bon!“ Během čtvrt hodiny zmizela v jejich žaludcích celá roční zásoba bombónů. Pak hosté výmluvně naznačili, že Pavel a jeho lidé mohou kdykoli přijít do jejich vesnice.

Tak začala Pavlova výchovná práce na území Kukuů. Naučil se dorozumívat s dospělými (jenom muži) a dětmi, jimiž býval obklopen, a působit na ně. O tom, s jakým výsledkem, svědčí tato příhoda:

Jednou k večeru přišli k Pavlovu obydlí jako obvykle muži s náčelníkem v čele. Tentokrát nesli čtyři z nich cosi na oštěpu tak, jak se nosí prasata. Pavel s hrůzou zjistil, že k oštěpu je přivázána za ruce a nohy asi devítiletá holčička. Byla ze sousední vesnice. Chytili ji při krádeži kau-kau. Za to byl pro cizí trest smrti.

Pavlovi projelo hlavou: „Tak tedy to jsou opravdu lidožrouti a chtějí, abychom kořist snědli! Celý rok jsme pracovali marně!“

„Dej jí bon-bon!“ pravil však náčelník. „Ať jej odnese svým lidem a řekne jim o tobě. Pozvou tě do své vesnice. Možná z nich budou taky takoví lidé jako my. Nechceme s nimi stále válčit, ale oni ať taky neválčí s námi. Jedině ty jim to dokážeš vysvětlit.“

Takto úspěšná byla Pavlova metoda. Ale už jiný Pavel, apoštol Kristův, napsal: „Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbíš a přivedeš k lítosti.“

(Ráj srdce, připravil Miroslav Matouš)

Správné řešení ze str. 5: 1. – Bartimaios, 2. – Bat-šeba, 3. – Benjamin, 4. – Boáz, 5. – Bereniké, 6. – Belzebul, 7. – Bartoloměj, 8. – Barnabáš.

Správné odpovědi ze str. 7: 1. – 6; 2. – 10; 3. – 12; 4. – 40; 5. – 153; 6. – 2

Sílnice je zpevněná široká cesta. Sítnice je vnitřní vrstva oka. Sliznice je blána v těle. Sinice je vodní rostlina.

I II III IV

At' jsou na-pl-ně-na ú - sta má chvá - le - ním a sla - ve - ním

te - be!

Radana Váňová
na text Žalmu 71,8 (14. 9. 2013)

Ekumenická výtvarná soutěž pro děti a mládež

Ekumenická rada církví v ČR a Národní síť Místních akčních skupin ČR vyhlašují u příležitosti ekumenické slavnosti „Modlitba za domov 2013“ soutěžní přehlídku výtvarné tvorby dětí a mládeže na téma ANDĚL. Soutěžní práce bude přijímat Ekumenická rada církví v ČR, sekretariát, Donská 5, 100 00 Praha 10 jako poštovní nebo po domluvě jako osobní zásilku až do pátku 18. října 2013. Další informace na www.ekumenickarada.cz.

K získání tajenky vypisujte písmenka z horní tabulky v pořadí daném čísly ve spodní tabulce. Nezapomeňte nám své řešení poslat do redakce (poštou nebo e-mailem) do poloviny listopadu! Třem výhercům, jejichž jména se dozvíte v prosincové Cestě, pošleme knihu.

E	Ř	B	O	D	V	Ě
R	D	E	D	O	R	U
CH	A	N	M	P	E	R
E	R	Ž	É	Ě	Y	Ý
O	Š	K	Š	Í	T	Z
D	A	D	Y	B	J	Y

17	37	14	10	32	20	28
30	1	22	41	15	34	4
23	33	24	7	36	8	39
6	12	16	31	2	25	13
40	26	3	21	38	27	18
9	19	29	35	11	5	42

Blahopřejeme výhercům soutěže z června
(tajenka: Byl mrtev, ale zase žije.):

**Daniela Malá,
Míša Rozsivalová
a Tomáš Hlaváč z Kojetína**

Ahoj děti!

Musím přiznat, že zásoba vašich obrázků se nám dost zmenšila, tak neváhejte a využijte chladné a sychravé podzimní večery ke kreslení a malování a svá díla nám prosím pošlete co nejdříve!

V tomto čísle děkujeme za maják osmiletému Ferdovi Krajčíříkovi z Prahy, za děťátko čtyřleté Veronice Markové z Rychnova nad Kněžnou a krásný slunečný rozkvetlý den nám poslala devítiletá Šárka Pomichálková z Kolína.

Vaše redakce

